

Người Xa Về Thành Phố

Mộc Lan

Có những con người đi qua gần hết một đời mà chẳng bao giờ kể công. Họ lặng lẽ gánh lấy phần nặng nhọc, gom hết yêu thương dành cho người khác, rồi âm thầm già đi giữa những tháng năm ít ai ngoái nhìn lại. Người xa về thành phố không để nhắc lại chiến tranh hay phân định đúng sai của một thời đã qua. Tôi chỉ muốn gìn giữ lại những phận người bình dị – những con người đã lặng lẽ sống, lặng lẽ hy sinh và lặng lẽ yêu thương đến cạn kiệt cả tâm hồn

Nếu khi khép lại từng chương, bạn thấy lòng mình chùng xuống một chút, thấy thương hơn một người cha, người mẹ, người anh hay một người em... thì đó đã là niềm hạnh phúc của người cầm bút.

– Rồi bây giờ má muốn con phải làm sao?

Anh Tư siết chặt quả lựu đạn trong lòng bàn tay. Ánh đèn dầu leo lét chao nghiêng theo từng cơn gió lùa qua vách lá. Trên bức tường cũ, cái bóng gầy của má anh lặng lẽ in thành một vệt đen dài.

Bà Ba mắc bệnh khi đang mang thai đứa con út. Biết mình chẳng còn sống được bao lâu, bà vẫn cắn răng chịu đựng, chỉ mong đứa con trong bụng được cất tiếng khóc chào đời.

Bà nhìn đứa con trai vừa tròn mười lăm tuổi, giọng yếu ớt:

- Khứ à... Lỡ sau này ba mày có thương người khác... thì mày đừng có làm khó người ta. Má chỉ mong... ai thương ba thì thương luôn mấy đứa con của má là được...

Anh Tư cúi gằm mặt.

- Má đừng có nói vậy nhen. Con không chịu đâu.
- Mày hứa với má đi Khứ

Anh nhen cứng cổ.

- Con chỉ biết... ai làm khổ mấy đứa em con... thì con ăn thua đủ với người đó.

Bà Ba khẽ cười. Nụ cười hiền như muốn xoa dịu sự nóng nảy của anh Tư

- Mày nóng quá hà.

Trên chiếc giường tre, đứa trẻ mới sinh lại khóc ré. Bà Ba nghiêng đầu vỗ vỗ nhẹ khẽ ru con ngủ, đôi mắt nhắm nghiền như cố gắng hết phần sức lực còn lại. Ít ngày sau thì bà Ba mất, để lại năm đứa con: Ngọc, Túc, Khứ, Vệ Lý và con Út Tường còn đỏ hỏn. Chị hai đã theo chồng từ khi bà ba còn sống, gia cảnh cũng chật vật từng bữa nên chẳng giúp được bao nhiêu. Trong căn nhà vắng bóng đàn bà, anh Tư từ một cậu thiếu niên bỗng trở thành người mẹ bất đắc dĩ của các em.

Những ngày đầu tiên không còn hơi mẹ, con Út nó khóc nghe thảm lắm. Anh bế em đi tới đi lui suốt đêm, hát ru dỗ dành nhưng nó vẫn khóc. Bí quá, anh chuyển sang nhạc kích động vậy mà con bé chịu nín. Vậy là từ khoảnh khắc ấy, tuổi thơ của anh cũng dần khép lại.

Từ ngày má mất, căn nhà như mất luôn hơi ấm. Ông Ba đi từ mờ sáng đến tối mịt mới về. Ông làm nghề chạy xe lam chở khách theo tuyến Bà Quẹo – Gò Dầu bao năm nay, không còn bà Ba ông ít nói hăn. Có những bữa cơm, cha con ngồi đối diện nhau, chỉ mỗi tiếng muống dừa chạm vào thành chén chứ không nghe ai nói với ai một lời.

Anh Tư hiểu.

Có những nỗi đau lớn đến mức, người ta chẳng còn nước mắt để khóc.

Một buổi sáng, mới hơn chín giờ, tiếng xe lam đã dừng trước sân. Anh ngạc nhiên. Giờ này đáng lẽ ba còn đang chở khách mà. Ông Ba bước xuống xe, khuôn mặt hốc hác, đôi mắt thần thờ, Ông ngoác tay:

- Khứ... lại đây ngồi với ba.

Anh Tư lặng lẽ đến ngồi xuống bên cạnh. Im lặng hồi lâu, ông Ba chột ngất...quăng

- Ba... nhớ má mày quá, Khứ ơi...

Người đàn ông bên ba chẳng sợ bất kỳ thứ gì bỗng ôm mặt khóc nức nở như một đứa trẻ. Anh Tư ngồi im. Sống mũi cay xè. Anh không dám nhúc nhích sợ làm khựng lại những nhen ngào trong lòng ông Ba. Một lúc sau, ông đứng dậy.

- Mày đi vô đây với ba.

Ông dẫn anh vào góc nhà, nơi chiếc vại lúa được kê bằng một lớp xe lam cũ. Ông cúi xuống, vỗ nhẹ lên chiếc lớp.

- Tiền ba để trong đây nghen

Ông nhìn thẳng vào mắt anh Tư.

- Sau này... nếu ba có chuyện gì, mày lấy ra lo cho mấy đứa em. Trong nhà, bây giờ mày là anh. Ba chỉ biết trông cậy vào mày.

Anh Tư im lặng không biết nói gì chỉ dạ một tiếng lí nhí trong họng. Có lẽ ông Ba cũng không muốn những lời vừa nói trở thành sự thật. Nhưng đời người, nào ai biết trước được chữ ngờ... khi chỉ một tuần sau. Trong một chuyến xe trả khách, ông Ba gặp trận càn. Một tiếng nổ dữ dội xé toạc bầu trời. Chiếc xe lam dừng lại giữa con đường bụi đỏ.

Linh hồn ông đã đi theo bà ba nhưng xác thân ông lại trở về nhà với các con không còn nguyên vẹn.

Cha mất sau mẹ đúng sáu tháng. Căn nhà nhỏ chỉ còn lại những đứa trẻ côi cút, anh Tư nhìn quãng đời phía trước với những đứa em còn quá non nớt nhưng buộc phải lớn tự bây giờ.

Làm theo lời dặn của ba, anh Tư tháo chiếc lớp xe ra. Bên trong là tất cả số tiền ông Ba dành dụm. Chỉ có năm mươi bốn ngàn. Anh cầm những tờ tiền đã nhàu cũ, nước mắt rơi xuống bàn tay. Đó là toàn bộ gia tài ba anh để lại. Cũng là tất cả niềm tin ông gửi gắm cho đứa con trai mới mười lăm tuổi của mình.

Anh để các em ở nhà nhờ anh chị lớn trông nom và bắt đầu cuộc hành trình vô thủ vô thực. Lúc đầu anh làm lò bánh mì, rảnh chút là anh chạy về nhà thăm em. Sau hai bên đánh nhau ác chiến quá vậy là anh xung phong gia nhập làm lính quốc gia. Tàn cuộc chiến, với biết bao nhiêu là khó khăn của một người lính chế độ cũ, anh vẫn một mình đi làm kiếm tiền gửi về cho chị hai, anh sợ út Tường ốm đói thì tội nghiệp lắm. Đến khi út biết sửa soạn chăm chút cho bản thân, anh Tư mới có ý định sắm vàng gửi cho chị Hai định bụng lấy vợ và sống cuộc đời của riêng mình.

Đột đó anh Tư gửi cho chị Hai những hai chỉ, gần ngày đi rước dâu mà thấy chị Hai im re, Anh mới nói với chị Hai đưa lại cho anh thì hơi ôi chị trả lời

- Tao lặn lưng quần đi cấy lúa làm rớt mất rồi!

Anh chường hừng, ngày cưới đã chót. Trong thời gian ngắn anh không biết phải mượn ai, nhưng nếu như có chỗ mượn cũng không ai cho một người như anh mượn hết.

Ngày xuống tận miệt An Giang cưới chị Tư anh đành đi người không, vì đánh điện tín mà chị nhận được cũng mất cả tuần chứ đâu có ít. Ba của chị Tư xách cây rựa vừa rượt đòi chém anh vừa chửi "*mày dân ở đâu không có đồng teng mà mày đòi cưới con tao há mậy thứ đồ 'đũa mốc đòi chọc mâm son'*" chị Tư khóc hết nước mắt. Vì thương anh ba chị mới để yên cho chị theo anh về tận nơi xứ sở chớ ăn đá gà ăn muối này đó chớ.

Và những chuyện đã qua anh không hề toan tính hay nhắc lại vì anh nghĩ lỡ làm mất chứ có phải cố ý đâu mà trách, anh xem như mình đã hoàn thành nhiệm vụ của một người anh. Út thương chị Hai lắm, nói tiếng trước hay tiếng sau gì cũng mỗi chị hai

- Nào là chị Hai nuôi tui....chị Hai lo cho hạnh phúc của tui. Chứ đâu như anh tư, tui cho anh Lương có mấy trái măng cầu mà anh dè tui ra anh đánh.

(Út đâu có biết thời đó con gái lên một mình tới nhà con trai sẽ bị xóm giềng dèm pha là đồ hư thúi, anh Tư không dạy dỗ thì là sao nhà trai người ta nể nang, họ động đến cha mẹ chửi út là thứ mỗ côi nên không có người dạy dỗ thì phải biết làm sao)

Chị Hai của út thì khỏi phải nói, út lấy chồng giàu, cha mẹ chồng đi Mỹ diện HO, út chỉ chờ xong thủ tục bảo lãnh là út sẽ sang bên đó nên lúc nào chị Hai cũng đơn đả chị em em nhưng bất cứ món gì em cho mà không có giá trị vừa quay lưng là chị quăng xọt rác, còn như có giá trị thì kêu người lại bán đồ bán tháo. Anh Tư tìm lại những kỷ vật đó của em mình mà mua về cất một nhà khiến chị Tư tức có mà chết.

Có những người giữ của rất giỏi. Nhưng cũng có những người... Cả đời chỉ giữ lấy nghĩa tình.

Út có chồng và định cư bên Mỹ hơn hai mươi năm qua. Lần này về thăm quê hương út ở mỗi nhà chị Hai, út dành đúng bốn mươi lăm phút ghé nhà anh Tư và không quên mang theo thùng quần áo cũ, đã qua tay biết

bao nhiêu người mới tới lượt anh Tư thì còn lại chừng đầu bốn hay năm cái gì đó hoặc rách hoặc dạng big size không còn ai mặc vừa mới tới lượt anh. Thêm cho anh hai ống kem đánh răng cùng hai chai dầu gội gì gì đó, anh nói tội nghiệp con nhỏ đã vất vả vất vả tận bên Huế Kỳ đem về nên anh xếp lại rất ngay ngắn và mở tủ ra đem cất, Lặng im một lúc rồi anh khép cánh tủ lại.

Theo năm tháng trong chiếc tủ ấy... những món quà ấy trở nên cũ kỹ và hết hạn từ lâu nhưng anh Tư tuyệt nhiên không cho ai rờ tới. Vì nơi chiếc tủ ấy, không chỉ cất vài món quà từ phương xa. Mà còn cất cả tuổi mười lăm của một cậu bé từng thức trắng đêm bông em, từng ôm chiếc áo nhỏ giữa chiến trường, từng gửi trọn tuổi trẻ của mình để em được lớn lên bình yên. Có những ngăn tủ đơn thuần được khóa bằng chìa. Nhưng duy chỉ có ngăn tủ của anh... lại được khóa bằng tình thương.

Ngoài sân, gió thổi lao xao qua tán cây.
Anh bỗng nhớ lời má năm nào:
"Thương nhau thì đừng làm khó nhau..."
Và anh đã làm được điều đó.
Chỉ tiếc là...
Có những người từ rất xa tìm về thành phố.
Nhưng lại chẳng thể trở về bằng những năm tháng yêu thương.

Có lẽ...
Đường xa nhất trên đời không phải là nửa vòng trái đất.
Mà là khoảng cách từ một trái tim... đến một trái tim.

Có những con người sinh ra không để làm nên những điều vĩ đại. Họ không có tên trong sử sách. Không ai dựng tượng. Cũng chẳng mong mỗi những tràng pháo tay khi người ta lập nên chiến tích.
Họ chỉ lặng lẽ sống. Lặng lẽ yêu thương, Rồi lặng lẽ già đi giữa những tháng năm bình thường như bao người khác.

Anh Tư là một trong những người như thế.
Suốt cuộc đời, anh chẳng có gì để khoe.
Gia tài cha mẹ để lại chỉ vốn vụn vặt năm mươi bốn ngàn và một lời gửi gắm.
Gia tài anh để lại cho đời cũng chẳng phải vàng bạc hay nhà cao cửa rộng.
Chỉ là một lời hứa được giữ trọn.
Một tình thương không đòi báo đáp.
Một ngăn tủ cũ cất đầy những món quà đã cũ.
Và một trái tim chưa bao giờ thôi xem các em là những đứa trẻ cần được chở che.

Nếu một ngày nào đó, bạn đọc đến những dòng cuối này và chợt nhớ đến một người anh, một người chị, một người em hay một người thân đã từng lặng lẽ hy sinh vì mình... Xin đừng chờ đến ngày quá muộn mới nói một lời cảm ơn.

Bởi có những yêu thương... Một khi đã lỡ đánh mất rồi, đi hết cả một đời cũng không cách gì tìm lại được.

Mộc Lan